

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 7. december 2020

Sag BS-58925/2019-HJR
(1. afdeling)

Københavns Kommune
(advokat Marie Bockhahn)

mod

TGnet ApS
(advokat Svend Erik Holm)

Biintervenienter til støtte for Københavns Kommune:

Energistyrelsen
(advokat Sune Fugleholm)

og

Kommunernes Landsforening
(advokat Marie Bockhahn)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 12. januar 2018 (BS 31C-2483/2016) og af Østre Landsrets 4. afdeling den 28. august 2019 (BS-32728/2018-OLR).

I pådømmelsen har deltaget ni dommere: Thomas Rørdam, Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen, Michael Rekling, Hanne Schmidt, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Jens Kruse Mikkelsen og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Appellanten, Københavns Kommune, har påstået stadfæstelse af byrettens dom.

Indstævnte, TGnet ApS, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for Højesteret fremlagt materiale til dokumentation af, at TGnet har skaffet sig af med brugt computerudstyr, emballage mv. på anden måde end gennem affaldsordninger.

Der er endvidere fremlagt en mail fra den andelsboligforening, hvor TGnets ejer og direktør Thomas Gønge bor, og hvorfra virksomheden drives. Heraf fremgår, at foreningen var indforstået med, at TGnet i 2015 bortskaffede virksomhedens begrænsede mængder affald via foreningens almindelige dagrenovation.

Supplerende retsgrundlag

Som anført i landsrettens dom blev de dagældende regler om kommunale affaldsgebyrer indsat ved lov nr. 513 af 12. juni 2009 om ændring af bl.a. miljøbeskyttelsesloven. I forslaget til denne lov hedder det i bemærkningerne til § 48, stk. 4, bl.a. (Folketingstidende 2008-09, tillæg A, lovforslag nr. L 152, s. 4787):

”Det er tanken, at der i bekendtgørelsesform skal fastsættes regler om, at kommunalbestyrelserne skal opgøre antallet af gebyrbetalende virksomheder ud fra CVR-registret. Udgangspunktet er, at alle virksomheder betaler affaldsgebyr. En undtagelse hertil er virksomheder, som overfor deres kommune kan dokumentere, at de eksporterer alt deres genanvendelige affald. For visse meget små virksomheder, som har adresse sammen med en husholdning, gælder det, at aktiviteten i virksomheden er så begrænset, at der reelt ikke vil være en belastning af den/de kommunale affaldsordninger, udover hvad der allerede er betalt fra husholdningen. Disse virksomheder vil derfor generelt blive fritaget for betaling af erhvervsaffaldsgebyr. Det drejer sig f.eks. om erhvervsdrivende fonde og om små virksomheder, der er beliggende sammen med en husstand og kun forventes at producere marginale mængder erhvervsaffald. På den baggrund er det tanken, at de udvalgte branchekoder i CVR-registret fritages for erhvervsaffaldsgebyr i alle kommuner. Yderligere vil virksomheder med en dokumenteret omsætning under 50.000 kroner efter ansøgning skulle fritages for gebyrbetaling for et år ad gangen.”

I forbindelse med Folketingets behandling af det nævnte lovforslag bad Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg den 4. marts 2009 i spørgsmål nr. 1 (L 152) miljøministeren kommentere en henvendelse af samme dato fra Kommu-

nernes Landsforening (L 152 – bilag 3). Af henvendelsen fremgår bl.a., at kommunerne har erfaret, at oplysningerne i CVR-registret ofte er mangelfulde og forældede, og at der derfor bruges betydelige ressourcer på at fejlrette data.

I ministerens svar af 24. marts 2009 hedder det bl.a.:

”KL gør opmærksom på, at CVR ikke fungerer optimalt, i f.t. at kommunerne kan trække de nødvendige oplysninger. Jeg er opmærksom på, at kommunerne i dag har vanskeligheder med at trække nogle af de oplysninger fra CVR-registret, som de har brug for til deres administration af affaldsgebyrerne. Det er ideen med lovforslaget at ensarte kommunernes gebyropkrævning, så der ikke findes to ens typer af virksomhed i forskellige kommuner, hvor den ene fritages og den anden ikke fritages for at betale affaldsgebyr. Jeg har derfor bedt Miljøstyrelsen tage kontakt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for at afklare mulighederne for at få de nødvendige udtræk. Det vil blive beskrevet nærmere i den kommende bekendtgørelse, hvor KL selvfølgelig vil blive inddraget.”

I Miljø- og Planlægningsudvalgets betænkning af 29. april 2009 over lovforslaget hedder det bl.a. (Folketingstidende 2008-09, tillæg B, lovforslag nr. L 152, s. 827):

”Partierne (V, S, DF, SF, KF og RV) bag den politiske aftale, der ligger til grund for lovforslaget, vil i forlængelse af ministerens svar på spørgsmål 1 tilkendegive, at kommunerne skal bruge flere informationer, end der findes i CVR. Det er afgørende, at kommunerne sikres let og entydig adgang til alle relevante oplysninger om virksomheder, der undtages for gebyropkrævning. Partierne forudsætter, at de supplerende oplysninger tilvejebringes gennem miljøministerens opfølgende bekendtgørelse eller i form af dokumentation, der skal indsendes af de virksomheder, der ønsker sig fritaget for betaling af gebyr.”

Den dagældende bekendtgørelse nr. 1309 af 18. december 2012 om affald indeholdt i § 60 bl.a. følgende bestemmelser:

”§ 60. Kommunalbestyrelsen må ikke opkræve gebyr hos virksomheder, jf. dog stk. 6, hvor virksomhedens branchekode fremgår af bilag 8, og hvor virksomheden på p-nummer adressen har 0-1 ansatte. I opgørelsen af antal ansatte tæller ejeren af virksomheden med, hvis ejeren udfører arbejde for virksomheden. Kommunalbestyrelsen må ikke opkræve gebyr hos erhvervsfiskere uanset antal ansatte.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen må ikke opkræve gebyr hos virksomheder, jf. dog stk. 6, hvor virksomhedens virksomhedsform fremgår af bilag 9, punkt 1, og hvor virksomheden på p-nummer adressen har 0 ansatte, eller bilag 9, punkt 2, uanset antallet af ansatte i virksomheden.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen må ikke opkræve gebyr hos virksomheder, jf. dog stk. 6, som over for kommunalbestyrelsen dokumenterer, at de har en årlig momsomsætning eller lønsam på under 300.000 kr. Omsætningen opgøres for det indkomstår, som ligger to år før gebyråret. Kommunalbestyrelsen undtager virksomheder med momsomsætning under 300.000 kr. på baggrund af oplysninger, som kommunen indhenter fra SKAT. For offentlige institutioner og virksomheder opgøres omsætningen som summen af lønsams- og driftsudgifter.

Stk. 4. Kommunalbestyrelsen kan fritage virksomheder fra et eller flere af gebyrerne efter § 56, stk. 1-4, hvis kommunalbestyrelsen kan lægge til grund, at virksomheden ikke har en egentlig affaldsproduktion.

..."

Anbringender

Københavns Kommune har supplerende anført navnlig, at hjemlen til fastsættelse og opkrævning af administrationsgebyr var miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 1, og ikke som anført af landsretten stk. 3. Bestemmelsen i § 48, stk. 1, regulerer således, hvilke udgifter der skal gebyrfinansieres, mens stk. 3 regulerer, hvordan der skal gebyrfinansieres.

Forløbet i forbindelse med ophævelsen af administrationsgebyret ved lov nr. 1713 af 27. december 2018 om ændring af miljøbeskyttelsesloven er ikke udtryk for, at der ikke indtil da var hjemmel til at opkræve gebyret. Det er korrekt, at den foreslåede ændring af lovens § 48, stk. 3, udgik under lovforslagets behandling, og at dette skyldtes, at administrationsgebyret ikke i sig selv var en affaldsordning. Det ændrer imidlertid ikke ved, at der indtil ændringen var hjemmel til gebyret i § 48, stk. 1, og dette er også forudsat i forarbejderne til lovændringen.

TGnet har supplerende anført navnlig, at landsretten har vurderet forholdet mellem miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 1 og 3, korrekt. Selv hvis man antog, at hjemlen til at opkræve administrationsgebyr skulle være § 48, stk. 1, og ikke stk. 3, ville det ikke have betydning. Bestemmelsen i stk. 1 hjemler således alene gebyrfinansiering af udgifter til affaldsordninger, og administrationsgebyret var ikke en affaldsordning.

Det anførte illustreres af forløbet i forbindelse med ophævelsen af administrationsgebyret ved lovændringen i 2018. Ændringsforslaget til det fremsatte forslag vedrørende § 48, stk. 3, var netop begrundet i, at administrationsgebyret ikke

var en affaldsordning, og lovforslaget endte med at blive vedtaget uden bestemmelser om administrationsgebyr. Det fremgår også af bemærkningerne til det fremsatte lovforslag, sammenholdt med ændringsforslaget vedrørende § 48, stk. 3, at administrationsgebyret var fastsat i strid med § 48.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

I september 2015 opkrævede Københavns Kommune, Teknik- og Miljøforvaltningen, hos TGnet ApS et affaldsgebyr på 750 kr. med tillæg af moms, i alt 937,50 kr., i form af "Administrationsgebyr 2015". TGnet ansøgte kommunen om fritagelse for gebyret, men fik afslag. TGnet betalte herefter beløbet.

Sagen angår, om TGnet har krav på tilbagebetaling af det nævnte beløb. Spørgsmålet er i den forbindelse, om Københavns Kommune efter de dagældende regler i miljøbeskyttelsesloven og bekendtgørelsen om affald var berettiget til at opkræve beløbet hos TGnet.

Hjemmelsgrundlag for administrationsgebyr

Efter miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen fastsætte gebyrer til dækning af nærmere bestemte udgifter til bl.a. planlægning, etablering, drift og administration af affaldsordninger. Efter bestemmelsens stk. 3 skal der fastsættes særskilt gebyr for hver affaldsordning baseret på de udgifter, som er opgjort i kommunalbestyrelsens regnskab, og efter stk. 4 kan ministeren fastsætte regler om principper for fastsættelse og opkrævning af gebyrer, herunder om fritagelse. Det fremgår af bestemmelsen i stk. 7, at gebyrer efter stk. 1 for så vidt angår virksomheder skal opkræves hos den, der i CVR-registret er registreret som ejer af virksomheden.

Bestemmelsen i § 48 blev sammen med andre regler om kommunale affaldsordninger indsat ved lov nr. 513 af 12. juni 2009 om ændring af bl.a. miljøbeskyttelsesloven. Det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger (Folketingstidende 2008-09, tillæg A, lovforslag nr. L 152, s. 4769), at formålet bl.a. var at styrke princippet om, at forureneren betaler, og synliggøre, at de enkelte kommunale ordninger skal hvile i sig selv. Af bemærkningerne til § 48 (anf. st., s. 4785) fremgår bl.a., at kommunalbestyrelsen skal beregne særskilte gebyrer for alle de ordninger, som har særskilte konti i det kommunale budget- og regnskabssystem, og som en sådan konto nævnes "fælles formål (administration)". Det fremgår endvidere (anf. st., s. 4786), at administrationsgebyret skal dække bl.a. planlægning og information, herunder udarbejdelse af regulativer.

De nærmere regler om kommunalbestyrelsens fastsættelse og opkrævning af affaldsgebyrer fremgik på tidspunktet for opkrævningen hos TGnet af kapitel 8 i

bekendtgørelse nr. 1309 af 18. december 2012 om affald (affaldsbekendtgørelsen). Efter bekendtgørelsens § 56, stk. 1, skulle kommunalbestyrelsen som udgangspunkt for alle virksomheder i kommunen fastsætte og opkræve et gebyr (administrationsgebyr) til dækning af kommunens generelle administrationsomkostninger, der ikke kunne henføres til de enkelte affaldsordninger som nævnt i § 56, stk. 2-4, og § 57. De anførte ordninger vedrørte bl.a. indsamling af dagrenovationslignende affald og brug af genbrugspladser, og for disse ordninger skulle der efter bestemmelserne fastsættes og opkræves særskilte gebyrer.

Adgangen til at fastsætte og opkræve administrationsgebyr blev ophævet ved lov nr. 1713 af 27. december 2018 om ændring af miljøbeskyttelsesloven, der trådte i kraft den 1. januar 2019.

Højesteret finder efter det anførte, at det indtil lovændringen i 2018 fulgte af miljøbeskyttelseslovens § 48, at der udover gebyr for benyttelse af konkrete affaldsordninger skulle fastsættes og opkræves et særskilt administrationsgebyr til dækning af udgifter til generel planlægning og information mv. Affaldsbekendtgørelsens § 56, stk. 1, havde således hjemmel i lovens § 48, stk. 4, jf. stk. 1, og Københavns Kommune havde derfor hjemmel til som udgangspunkt at opkræve administrationsgebyr hos TGnet.

Højesteret bemærker, at grundlovens § 43, hvorefter ingen skat kan pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov, ikke kan føre til et andet resultat, allerede fordi administrationsgebyret ikke kan anses for en skat i bestemmelsens forstand. Højesteret lægger vægt på, at administrationsgebyret, der indgår i en ordning, hvorefter den almindelige kommunale opgavevaretagelse på affaldsområdet skal gebyrfinansieres i henhold til hvile i sig selv-princippet, har til formål at dække omkostningerne til en række ydelser, som stilles til rådighed for virksomhederne i kommunen, og som ikke kan henføres til en bestemt affaldsordning. Ydelserne består bl.a. i administration, planlægning, information, rådgivning og konkrete anvisninger om håndtering af affald.

Fritagelse for administrationsgebyr

Fem dommere – Thomas Rørdam, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Jens Kruse Mikkelsen og Jørgen Steen Sørensen – udtaler:

Det fremgår af forarbejderne til miljøbeskyttelseslovens § 48 (Folketingstidende 2008-09, tillæg A, lovforslag nr. L 152, s. 4787), at udgangspunktet er, at alle virksomheder betaler affaldsgebyr. Det fremgår samtidig, at visse meget små virksomheder har en så begrænset aktivitet, at de reelt ikke vil belaste de kommunale affaldsordninger, udover hvad der allerede er betalt af husholdningen. Som eksempel nævnes små virksomheder, der er beliggende sammen med en husstand og kun forventes at producere marginale mængder erhvervsaffald.

Sådanne virksomheder vil ifølge bemærkningerne generelt blive fritaget for betaling af erhvervsaffaldsgebyr, og det anføres, at det er tanken, at dette skal ske ved brug af udvalgte branchekoder i CVR-registret.

De nærmere regler om fritagelse for gebyrpligten var på daværende tidspunkt i medfør af miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 4, fastsat i affaldsbekendtgørelsens § 60. Efter § 60, stk. 1-3, var visse kategorier af virksomheder fritaget for at betale gebyr, og dette gjaldt efter § 60, stk. 1, bl.a. virksomheder med 0-1 ansatte, hvis branchekode fremgik af bekendtgørelsens bilag 8. Herudover kunne kommunalbestyrelsen ifølge § 60, stk. 4, fritage virksomheder for et eller flere gebyrer efter § 56, stk. 1-4, hvis det kunne lægges til grund, at virksomheden ikke havde en egentlig affaldsproduktion.

TGnet er ikke omfattet af de branchekoder, som efter affaldsbekendtgørelsens § 60, stk. 1, sammenholdt med bekendtgørelsens bilag 8, indebærer fritagelse for betaling af administrationsgebyr. Spørgsmålet er derfor, om Københavns Kommune burde have imødekommet TGnets ansøgning om fritagelse efter bekendtgørelsens § 60, stk. 4.

I § 60, stk. 4, anvendes ordet "kan". I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper indebærer anvendelsen af dette ord imidlertid ikke, at kommunen efter sit eget frie valg kan afslå en ansøgning om fritagelse. Dette kan kun ske, hvis der er en saglig begrundelse for det.

Ordlyden af § 60, stk. 4, lægger op til en konkret vurdering af, om en virksomhed har en egentlig affaldsproduktion. Der er ikke forvaltningsretligt noget til hinder for, at en kommune af administrative grunde opstiller retningslinjer for en sådan vurdering. I lyset af forarbejderne til miljøbeskyttelseslovens § 48 finder vi imidlertid, at retningslinjerne ikke kan udformes på en sådan måde, at de er egnede til generelt at afskære virksomheder, der har dokumenteret ikke at have en egentlig affaldsproduktion, fra at opnå fritagelse for betaling af administrationsgebyr.

Vi bemærker i den forbindelse, at formålet med den fritagelsesordning, som ministeren efter miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 4, skulle gennemføre, ifølge forarbejderne var, at virksomheder, der kun forventedes at producere marginale mængder erhvervsaffald, skulle fritages for at betale administrationsgebyr. Det var tanken, at fritagelsen skulle gennemføres på den måde, at ministeren ved brug af udvalgte branchekoder i CVR-registret identificerede de pågældende virksomheder. Affaldsbekendtgørelsen byggede imidlertid ikke alene på en sådan generel regulering, idet også andre virksomheder efter ansøgning kunne blive fritaget, hvis de kunne dokumentere, at de ikke havde en egentlig affaldsproduktion, jf. bekendtgørelsens § 60, stk. 4. Det er ikke nærmere defineret i §

60, stk. 4, hvad der sigtes til med udtrykket "ikke har en egentlig affaldsproduktion". Vi finder, at dette udtryk må forstås i overensstemmelse med udtrykket "kun forventes at producere marginale mængder erhvervsaffald" i forarbejderne.

Det fremgår af Københavns Kommunes afslag af 15. december 2015 på TGnets ansøgning om fritagelse for administrationsgebyr, at kommunen har valgt kun at anvende affaldsbekendtgørelsens § 60, stk. 4, i tilfælde, hvor en virksomhed kan dokumentere, at den ikke har nogen erhvervsmæssig aktivitet eller har en meget ringe aktivitet, og at ingen eller ringe aktivitet kan dokumenteres med lav omsætning, ejerens sygdom eller lignende.

Vi finder, at denne praksis efter det ovenfor anførte ikke var i overensstemmelse med retsgrundlaget, idet den var egnet til generelt at afskære en række virksomheder, som det efter miljøbeskyttelseslovens forarbejder har været tilsigtet at fritage for gebyr, fra at opnå en sådan fritagelse.

Thomas Gønge er den eneste ansatte i TGnet, der drives fra hans private lejlighed, og det må anses for ubestridt, at virksomheden i den omhandlede periode kun har produceret marginale mængder erhvervsaffald, således at den ikke reelt har belastet de kommunale affaldsordninger, udover hvad der allerede er betalt af Thomas Gønges private husholdning. Virksomheden må anses for omfattet af affaldsbekendtgørelsens § 60, stk. 4, og efter forarbejderne til miljøbeskyttelseslovens § 48 har det ikke fra lovgivningsmagtens side været tilsigtet, at virksomheden skulle betale erhvervsaffaldsgebyr. Vi finder derfor, at Københavns Kommune i medfør af bekendtgørelsens § 60, stk. 4, burde have imødekommet TGnets ansøgning om fritagelse, og at beløbet således er opkrævet med urette.

Med denne begrundelse tiltræder vi, at Københavns Kommune skal tilbagebetale det opkrævede beløb til TGnet.

Fire dommere – Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen, Michael Reklings og Hanne Schmidt – udtaler:

Som anført ovenfor er fritagelsesordningen i den dagældende affaldsbekendtgørelses § 60 etableret med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 4. Af forarbejderne til bestemmelsen (Folketingstidende 2008-09, tillæg A, lovforslag nr. L 152, s. 4787) fremgår, at det var tanken, at kommunalbestyrelserne skulle opgøre antallet af gebyrbetalende virksomheder ud fra CVR-registret. Udgangspunktet var, at alle virksomheder skulle betale affaldsgebyr. For visse meget små virksomheder, som har adresse sammen med en husholdning, anførtes det, at aktiviteten i virksomheden er så begrænset, at der reelt ikke vil være en belastning af kommunale affaldsordninger, udover hvad der allerede er betalt fra

husholdningen. Disse virksomheder ville derfor generelt blive fritaget for betaling af erhvervsaffaldsgebyr. Det drejede sig f.eks. om erhvervsdrivende fonde og om små virksomheder, der er beliggende sammen med en husstand og kun forventes at producere marginale mængder erhvervsaffald. På den baggrund var det tanken, at virksomheder med de udvalgte branchekoder i CVR-registret skulle fritages for erhvervsaffaldsgebyr i alle kommuner. Yderligere var det tanken, at virksomheder med en dokumenteret omsætning på under et vist beløb skulle fritages for gebyrbetaling.

Vi finder, at de anførte bemærkninger tager sigte på, at der skulle etableres en fritagelsesordning, der bygger på objektive og let konstaterbare kriterier, således at kommunerne ikke blev påført større administrative byrder. Denne forståelse understøttes af betænkningen over lovforslaget fra Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. I betænkningen tilkendegav partierne bag den politiske aftale, der lå til grund for lovforslaget, at det er afgørende, at kommunerne sikres let og entydig adgang til alle relevante oplysninger om virksomheder, der undtages fra gebyrkrævning.

Fritagelsesordningen blev som nævnt udmøntet ved bekendtgørelsens § 60. Bestemmelserne i stk. 1-3 indeholder regler om fritagelse på grundlag af branchekoder i CVR-registret, virksomhedsformer og omsætningstal, således som det var forudsat i forarbejderne til miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 4. Herudover blev det i § 60, stk. 4, fastsat, at kommunalbestyrelsen kan fritage virksomheder fra et eller flere af gebyrerne, hvis kommunalbestyrelsen kan lægge til grund, at virksomheden ikke har en egentlig affaldsproduktion.

Vi er enige med flertallet i, at TGnet ikke er omfattet af de branchekoder, der efter bekendtgørelsens § 60, stk. 1, sammenholdt med bekendtgørelsens bilag 8, uden videre indebar fritagelse for pligten til at betale affaldsgebyr. Københavns Kommune kunne derfor ikke i medfør af § 60, stk. 1, undlade at opkræve administrationsgebyr hos TGnet. TGnet har ikke gjort gældende, at selskabet skulle være fritaget efter bekendtgørelsens § 60, stk. 3, for at betale gebyret. Spørgsmålet er herefter, om TGnet har krav på at blive fritaget efter bekendtgørelsens § 60, stk. 4.

I afslaget på TGnets ansøgning om at blive fritaget for at betale administrationsgebyret for 2015 på 750 kr. med tillæg af moms anførte Københavns Kommune, at kommunen har valgt kun at anvende § 60, stk. 4, i tilfælde, hvor en virksomhed kan dokumentere, at virksomheden ikke har nogen erhvervs-mæssig aktivitet eller har en meget ringe aktivitet. Denne praksis byggede efter det oplyste på en almindelig formodning om, at aktive virksomheder som udgangspunkt producerer affald i et eller andet omfang.

Vi finder, at kommunens praksis lå inden for rammerne af § 60, stk. 4, således som denne bestemmelse må forstås efter sin ordlyd og sammenhæng med stk. 1-3, samt det anførte om lovgivers sigte om at lave en let administrerbar fritagelsesordning.

På den baggrund, og da der ikke er oplyst omstændigheder, der kan forpligte kommunen til at fravige praksis i det foreliggende tilfælde, hvor TGnet havde en vis, omend begrænset affaldsproduktion, finder vi ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens afslag.

Vi stemmer herefter for at frifinde Københavns Kommune.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Konklusion og sagsomkostninger

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Sagsomkostninger for Højesteret er fastsat til dækning af advokatudgift. Højesteret finder ikke grundlag for at tillægge eller pålægge biintervenienterne sagsomkostninger.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Københavns Kommune betale 30.000 kr. til TGnet ApS.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.